

susan mallery

tauputės
biblioteka

Kaip iš giedro dangaus

svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

KAIP IŠ GIEDRO DANGAUS

Romanas

Versta iš: Susan Mallery, Completely Smitten,
Harlequin Books, 2003

© Susan Macias Redmond, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2011

© Steve Cole, iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-588-0

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

Kevinas Harmonas tenorėjo alaus, mėšainio ir poilsio- tokia seka. Buvo ką tik praleidęs dieną, verčiančią žmogų apmąstyti profesinės veiklos alternatyvas. Jautėsi suvaržytas, įstri- gęs Kanzaso viduryje vėlyvą vakarą, kai, tiesą sakant, didelė tikimybė susilaukti bėdos, be to, jam ką tik buvo pasiūlytos aukštesnės pa- reigos. Niekas Kevino gyvenime nesiklostė taip, kaip reikia. Šįkart jis tikrai neieškojo ne- malonumų, todėl jie, suprantama, patys jį už- griuvo.

Jis buvo ganėtinai patyręs ir žinojo: jei daili didžiaakė blondinė įžengė į apleistą pake- lės barą, būtinai kils vienokių ar kitokių nesusipra- timų. Kevinas nusprendė į tai nesivelti. Kad ir kas nutiktų.

Jis vėl nukreipė dėmesį nuo smulkutės blon- dinės į barmeną.

- Mėšainį,- pasakė ir stumtelėjo jam atgal plastikinį valgiaraštį.- Dar didelę porciją bul- vyčių.

Barmenas linktelėjo, kažką užsirašė blokno- telyje ir pastatė aprasojusį bokalą ant kadaise

balto padėklo, reklamuojančio vietinę kaimo sodybą.

Kevinas godžiai nugėrė gurkšnį. Didžiąją dienos dalį jis praleido konvojuodamas sunkų nusikaltėlį iš vienos valstijos į kitą. Ne viskas vyko sklandžiai, tuo galima paaiškinti įkandimo žymę rankoje. Oda buvo nepažeista, tačiau jis nemėgo kelyje pasitaikančių nesklandumų. Jei būtų nusišypsojusi sėkmė, galėjo dalyvauti narkotikų platintojų gaudynėse Floridoje. Bet ne, atsidūrė Kanzase, kur oras toks tvankus, kad nors kirvį kabink. Slėgis kilo... o gal kritojam niekaip nepavykdavo prisiminti, kuriuo atveju viesulai taip įsismarkauja, kad virsta tornadais.

Dar gyvendamas Teksase Kevinas priprato prie viesulų, tačiau jų nemėgo. Nes jie būtinai kildavo kaip tik tada, kai per beisbolo rungtynes jis būdavo pasiruošęs sutriuškinti varžovų komandą.

Kevinas ėmė galvoti apie tornadus ir Teksasą. Net pamėgino prisiminti, ar rytoj grįžus namo nereikės nusipirkti pieno. Bet ką, kad tik ištvirtų neatsisukęs pasižiūrėti, kaip sekasi blondinei. Ne dėl to, jog ji tokia patraukli, kad nepajėgtų jai atsisipirti. Nė iš tolo. Aišku, gana daili, o dailios – lengvai prieinamos.

Tačiau pastebėjęs jos žvilgsnyje slepiamą nerimą ir atkreipęs dėmesį į neryžtingus judesius nusprendė neprasidėti. Šiame bare mergina jautėsi aiškiai nejaukiai.

Barmenas spustelėjo nedidelio televizoriaus jungiklį. Pustuštę salę akimirksniu užliejo beisbolo rungtynių garsai. Kevinas toliau gurkšnojo alų įrėmęs žvilgsnį į ekraną. Daugiau į nieką nekreipė dėmesio, net į pašaipų ir gerokai įžūlų vyrų juoką už nugaros.

Priekabautojai pastebėjo auką.

Jis patyliukais nusikeikė, pastatė bokalą ant baro ir nusiėmė kepurę. Jos priekyje švietė JAV maršalų tarnybos¹ ženklas.

Buvo karšta, Kevinas jautėsi pavargęs ir išalkęs. Šįvakar jis užvis mažiausiai troško veltis į muštynes.

Tik nuo kada geroji lemtis pradėjo atsižvelgti į jo norus?

Jis pasisuko kėdėje ir įvertino padėtį. Blondinė stovėjo tarp dviejų diškių, turinčių daugiau tatuiruočių nei proto. Trečias, žemesnis, laikė

¹ JAV maršalų tarnyba yra Jungtinių Valstijų federalinių teismų sprendimų vykdomasis organas. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

suėmėš ją už rankos.

Ji buvo vidutinio ūgio- maždaug penkių pėdu ir keturių ar penkių colių², trumpaplaukė, didelėmis, regis, labiau mėlynomis, nei žaliomis akimis. Veidas nė kiek nepadažytas, tačiau ji vis tiek atrodė patraukli, turėjo putlias lūpas ir užsispyrėlišką smakrą.

Kevinas susiraukė pažvelgęs į jos drabužius. Beformė trumpomis rankovėmis suknelė beveik siekė kulkšnis. Atrodė bjauriai, nelabai suklystum palaikęs grindų skuduru... su nėriinių apykakle ir kažkokiu siaubingu gėlių raštu. Kas ji per moteris, jei dėvi gėlėtus drabužius?

Kevinas priėjo prie ketveto, sukėlusio šurmulį. Blondinė stengėsi išsilaisvinti iš žemojo vyruko gniaužtų. Pakėlus akis ir pamačius Keviną jos žvilgsnis nušvito iš palengvėjimo.

- Ar jūs su jais?- paklausė šis, jausdamas vis didesnį nuovargį.

Mergina papurtė galvą.

Kevinas įdėmiai pažvelgė į vyrą, laikantį ją už rankos.

- Tada, sūneli, verčiau leisk damai eiti.

Vienas iš diškių žengė žingsnį link jo. Kevi-

² 162-165 cm.

nas pamankštino plaštakas.

- Šiandien, ponai, man bloga diena. Esu pavargęs, išalkęs ir prastai nusiteikęs. Todėl galite nedelsdami pasišalinti arba pasikalbėti su manimi lauke. Tačiau turiu jus perspėti: jei pasirinksite antrąjį variantą, sveikas liksiu tik aš.

Heilė negalėjo patikėti. Ji pasijuto tartum atsidūrusi viename iš filmo „Purvinasis Haris“ epizodų su Klintu Istvudu – šį serialą labai mėgo jos tėtis. Beveik tikėjosi pamatyti, kaip tamsiaplaukis vyras išsitraukia revolverį „357 Magnum“ ir pasiūlo kuriam nors iš priekabiuotojų truputį pasilinksinti.

Tačiau nieko tokio nenutiko, mažasis džiūsna triušio dantimis paleido ją. Žengęs žingsnį atatupstas jis pakėlė rankas ir mėgino išspausti šypseną.

- Neketinome jai daryti nieko bloga. Pamanėme, gal damai patiks mūsų draugija.

Abu jo draugai linktelėjo. Jie buvo stambūs. Stambesni nei jos gelbėtojas. Keliose jų tatuirotėse buvo įkomponuoti įdomūs keiksmažodžiai. Heilė kaip tik bandė juos perskaityti, kai ponas Kapliadantis sugriebė jai už rankos.

Trijulė numetė ant stalelio keletą banknotų

ir išėjo. Heilė su palengvėjimu atsiduso.

- Tai bent,- rimtai tarė ji.- Nebežinojau, ką daryti. Turiu omenyje- kai jis nenorėjo manęs paleisti. Jau ketinau rėkti, tačiau lyg ir nesmaugu taip elgtis. Nenorėjau kelti triukšmo.

Vyras, kuris atėjo jai į pagalbą, nieko nesakė. Jis patraukė tiesiai prie baro ir atsisėdo ant kėdės. Ji nusekė iš paskos.

- Ačiū, kad mane išgelbėjote,- pasakė.

- Kelkite triukšmą,- ištarė jis siekdamas bokalo.

Heilė prisėdo šalia.

- Ką?

Jis nugėrė didelį gurkšnį, tada įdėmiai pažvelgė į ją per bokalo viršų.

- Kai kitą kartą pakliūsite į bėdą, kelkite triukšmą. O dar geriau bus, jei daugiau nesiartinsite prie barų.

Heilė pakėlė ranką norėdama tįptelėti plaukų sruogą, tik buvo pamiršusi, kad šiandien po pietų nusikirpo plaukus. Vietoj ilgos iki juosmens kasos dabar jai ant galvos styrojo trumpų plaukų kuokštai.

Ji palygino tai, kas buvo likę iš karčiukų, ir linktelėjo galvą. Nesiartinti prie barų. Turbūt geras patarimas.

- Paprasčiausiai negaliu,- atsidususi tarė ji.-
Dar ne.

Vyras nustebęs pažvelgė į ją.

- Gal trokštate mirties?

Heilė nusijuokė.

- Nemanau, kad mane nužudys. Bet turiu geriau tvarkyti reikalus.- Ji prisislinko artėliau ir nuleido balsą.- Ar galėtumėte patikėti, kad tik prieš dvi dienas pirmąkart gyvenime apsilončiau bare?

Gelbėtojas pažvelgė į ją nustėręs.

- Žinau,- tarė ji,- gyvenau atsiskyrėlišką gyvenimą. Tai apgailėtina. Noriu pasakyti- man dvidešimt penkeri, o gyvenu kaip vienuolė.- Heilė gūžtelėjo pečiais.- Ne, aš ne katalikė. Mes baptistai. Mano tėtis- mūsų bažnyčios pastorius.

Vyras nepasakė nė žodžio. Jis nukreipė dėmesį į beisbolo rungtynes, kurias rodė per televizorių. Heilė įdėmiai apžiūrėjo griežtą profilį. Vyras buvo gražus, tvirtas- kaip iš cigarečių reklamos. Jautei, kad stiprus. Kalbėdamas žiūrėjo žmogui į akis, jai tai patiko. Jo tamsūs plaukai buvo trumpai kirpti.

Ji ištiesė ranką, paėmė jo kepuraitę su JAV maršalų tarnybos ženklų ir perbraukė pirštais

per siūlę.

- Tai jūs kaip ir policininkas?

- Panašiai.

- Esu tikra, kad jūs- geras policininkas.

Vyras vėl dėmesingai pažvelgė į ją. Heilė pamatė, kad jo akys rudos, šokolado spalvos, ir nors nesišypsojo, jai patiko lūpų linija.

- Iš kur, po velnių, tau tai žinoti?- paklausė vyras piktai, šiurkščiai.

Nuo jo balso tono ji suakmenėjo, o keiksmazodis privertė krūptelėti. Jis ištarė žodį iš V raidės. Taip paprastai. Galėtų lažintis, kad net pats nepajuto. Žodis paprasčiausiai išsprūdo iš lūpų.

Kada nors ji irgi pradės keiktis. Kartkartėmis kalbėdama ji įterpdavo stipresnį žodelį ar paminėdavo Dievo vardą. Tik tiek. Tačiau dievažytis buvo viena, o vartoti tikrai riebius žodelius- tiesiog pasibjaurėtina.

Jis pamojavo ranka tiesiai jai prieš veidą.

- Ar tu vis dar čia?

- Oi, atleiskite. Ko klausėte?

- Nesvarbu.

Ji padėjo kepurę atgal ant baro.

- Aš- Heilė Foster.- Ištiesė ranką.

Jis ilgai į ją žiūrėjo, galiausiai paėmė ir paspaudė.

- Kevinas Harmonas.

- Malonu susipažinti, Kevinai.

Jis kažką sumurmėjo ir vėl įbedė žvilgsnį į televizorių.

Heilė šiek tiek pasisuko kėdėje ir ėmė tyrinėti aplinką. Pastebėjo keletą skirtingų sporto šakų plakatų, kelias alkoholinių gėrimų reklamas. Grindys buvo purvinos, o kai kurie staliukai atrodė per amžius nešluostyti. Be kampe sėdinčios moteriškos neįtikėtinai didelėmis krūtimis, Heilė pasirodė esanti vienintelė moteris bare.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos. Tuoj aštuonios.

- Kodėl čia beveik nėra moterų?- paklausė.

Kevinas įdėmiai stebėjo rungtynes.

- Čia ne tokia vieta.

- O kokia?

- Tai ne toks baras, kur būtų galima atsivesti savo merginą.

Vadinasi, barų esama įvairių?

- Iš kur žinote?

- Žinau ir tiek.

Nelabai naudingas atsakymas.

Priėjo barmenas.

- Ką jums atnešti?

Heilė nužvelgė Kevino alų. Vakar ji išgėrė pirmą savo gyvenime stiklą baltojo vyno. Atvira kalbant, jai nelabai patiko.

- „Margaritą“ - paprašė ji.

- Atšaldytą ar su ledukais?

Ji žinojo vienintelį atsakymą į klausimą apie alkoholinį gėrimą, tai buvo Džeimso Bondo frazė: „Plaktą, ne maišytą.“

Na, ledukai- tai ledo gabalėliai. Ledo gabalėliai gėrime- Heilė visiškai ne taip įsivaizdavo „Margaritą“.

- Atšaldytą,- pasakė ji.- Beje, gal turite tų mažų skėčių, kurie dedami į taures?

Barmenas pažvelgė į ją su nuostaba.

- Ne.

- Kaip negerai.- Ji seniai norėjo gėrimo su mažučiu skėčiu.

Heilė stebėjo, kaip barmenas įpylė įvairių gėrimų į maišytuvą. Dar įbėrė kaušelį ledukų ir ėmė visa tai sukti, traiškyti. Kai pagaliau pastatė taureę priešais ją, žalsvas mišinys atrodė labiau panašus į pliurzą nei ką kitą.

- Ačiū.

Ji patraukė per plonytį šiaudelį, kurį barmenas įmerkė į taurę.

Pirmiausia suprato, kad gėrimas šaltas. Tada pajuto skonį. Ne saldus, bet ir ne kartus. Lyg žaliųjų citrinų skonio, lyg kažko kito.

- Skanu,- nustebo. Buvo daug skaniau nei vynas, kurį gėrė praėjusį vakarą. Jos dėmesys vėl nukrypo į Keviną.- O kodėl tu čia?

Jis grėžėsi lėtai, pagaliau niūrus žvilgsnis įsmigo jai į veidą. Jis buvo tikras gražuolis. Heilė ūmai pasigailėjo, kad taip neapgalvotai nusikirpo plaukus. Alanas dažnai sakydavo, kad plaukai- jos pasididžiavimas.

Alanas. Ji nugėrė didelį gurkšnį „Margaritos“. *Nenorėjo* apie jį galvoti. Nei dabar. Nei kada nors vėliau.

- Ar nori sužinoti mano žmogiškąją paskirtį visatoje?- paklausė Kevinas.

- Jei tik pats norėtum pasipasakoti. Man svarbiau žinoti, ar gyveni netoliese. Ką veiki bare. Tokius dalykus.

Jis baigė gerti alų ir pastūmė bokalą į kitą baro pusę.

- Dar vieną!- šūktelėjo, tada vėl įdėmiai pažvelgė į ją.- O ką tu čia darai? Šiame bare....